

Mirtis sunaikinta, gyvenimas atkurtas

"Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių, ir nebebus nei mirties, nei liūdesio, nei verksmo, nei skausmo. Visa tai išnyks visiems laikams." O tas, kuris sėdi soste, tarė: "Žiūrėkite, aš viską darau nauja!" Ir tada jis man tarė: "Užrašyk tai, nes tai, ką tau sakau, yra patikima ir teisinga".
Apreiškimo 21:4 ir 5

Šiuo metų laiku milijonai žmonių visame pasaulyje galvoja apie Jėzaus prisikėlimą iš numirusių. Jiems Jėzaus prisikėlimo minėjimas tam tikra prasme yra trumpas atokvėpis nuo kasdienių naujienų apie chaosą, destruktiją ir mirtį, kurios rodo, kad pasaulis skendi tamsoje ir beviltiškume.

Apskaičiuota, kad šiandien pasaulyje kasdien miršta apie 150 000 žmonių. Dauguma šių mirčių yra paprasčiausia pasekmė to, kad visa žmonija yra nuodėmės prakeiktos ir mirštančios rasės nariai. (Romiečiams 5:12; 1 Korintiečiams 15:22). Tačiau taip pat turime ir tragiškų mirčių dėl karo, revoliucijos,

nelaimingų atsitikimų, nusikaltimų, narkotikų ir kitų konkrečių praeities ir dabarties blogybių. Tai iš tiesų liūdesio ir verksmo naktis, tačiau turime palaimingą Dievo žodžio patikinimą, kad "džiaugsmas ateis rytą". (Ps 30, 5). Tą palaimingą džiaugsmo rytą įves "teismo saulė", kuri "su gydančiais sparnais" išgydys žmones nuo fizinių ir kitokių ligų ir suteiks ramybę, sveikatą ir gyvenimą per amžius." (Malachijo 4,2)

Nepaisant chaoso ir mirties, kurie mus supa ir vargina, Dievo žodis mus užtikrina, kad Jis įsikiš į žmonių reikalus ir padarys žmonėms tai, ko jie patys negali padaryti. Tai reiškia, kad Biblijoje žmonijos pasauliui teikiama viltis yra tokia pat šviesi kaip ir Dievo pažadai. Šie pažadai mus užtikrina ne tik tai, kad bus sunaikintos ligos ir mirtis, taip pat visos kitos blogybės, kurios dabar vargina žmoniją, bet ir tai, kad tie, kurie miega mirtimi, bus pažadinti, kad ir jie galėtų dalyvauti tos naujos dienos - džiaugsmo ryto, kuris ateis po dabartinės tamsios liūdesio nakties, - džiaugsmuose.

Daugeliui kyla klausimas, ar Dievas gali išpildyti visus nuostabius pažadus, kuriuos Jis užrašė savo Žodyje. Gali atrodyti, kad šis klausimas pernelyg supaprastintas, tačiau mums akivaizdu, jog tas, kuris sukūrė gyvybę, yra visiškai pajėgus ją atkurti. Be to, norėdamas mus tuo įtikinti, Viešpats Biblijoje pateikė

daugybę pavyzdžių, kai per savo tarnus panaudojo savo gyvybę teikiančią galią, kad pažadintų mirusiuosius gyvenimui. Šiuos atvejus galime laikyti dieviškojo tikslo dėl visų mirtimi užmigusių žmonių ženklais. Kai kurie iš šių atvejų įvyko Senojo Testamento laikais, kiti - Jėzaus laikais ir buvo susiję su jo tarnyste; vėliau apaštalas Petras iš mirties miego prikėlė krikščionių seserį.

Našlės sūnus

Pranašas Elijas pažadino našlės sūnų iš numirusių ir taip parodė Kūrėjo galią atkurti gyvybę. Dokumente rašoma, kad Elijas "tris kartus išsitiesė ant vaiko ir šaukėsi VIEŠPATIES: VIEŠPATIE, mano Dieve, leisk šiam vaikui vėl gyventi. VIEŠPATS išklausė Elijo balsą. Ir vaiko gyvybė vėl atėjo į jį, ir jis atgijo. Elijas paėmė vaiką, nuvedė jį iš viršutinio kambario į namus ir atidavė motinai. Elijas tarė: "Žiūrėk, tavo sūnus gyvas". 1 Karalių 17:21-23

Žodžio "siela" vartojimas šio pasakojimo vertimuose nepagrindžia klaidingos nuostatos, kad žmonės turi kažką neapčiuopiamo, vadinamo siela, kuri išnyksta mirus kūnui. Šiuo atveju žodis "siela", kaip ir dažnai Biblijoje, vartojamas tiesiog gyvybei reikšti, kaip pažymėta cituotame vertime. Šio

berniuko gyvybė buvo iš jo pasitraukusi, tačiau per Elijo tarnystę ir Dievo galia jo gyvybė sugrįžo.

Šis pasakojimas svarbus tuo, kad jame pateikiamas pavyzdys atkuriamosios Dievo galios, kuri dar pasireišk visoje žemėje ir visų, kurie užmigo mirtimi - kare, dėl ligos, jaunystėje ar senatvėje, - vardu. Mozė atskleidė Dievo planą šiuo klausimu, kai maldoje kalbėjo apie Dievą: "Tu gražini žmogų į dulkes ir sakai: "Sugrįžkite, žmogaus vaikai!". Ps 90, 3

Šunamitės sūnus prabudo

Biblijos skaitytojams gerai žinoma istorija apie šunamietę ir jos sūnų, kuris mirė, galbūt dėl saulės smūgio. (2 Karalių 4, 18-20). Mirus sūnui, motina pasikvietė Eliziejų, kuris sugrąžino jį į gyvenimą. Pasakojimas skamba taip: "Kai Eliziejus atvyko, vaikas iš tiesų buvo miręs, gulėjo ant pranašo lovos. Jis įėjo vienas, uždarė už savęs duris ir meldėsi Viešpačiui. Tuomet jis atsigulė ant vaiko kūno, uždėdamas burną ant vaiko burnos, akis ant vaiko akių ir rankas ant vaiko rankų. Jam išsitiesus ant jo, vaiko kūnas vėl ėmė šilti! Eliziejus atsistojo, vieną kartą pavaikščiojo po kambarį pirmyn ir atgal ir vėl išsitiesė ant vaiko. Šį kartą berniukas čiaudėjo septynis kartus ir atmerkė akis! Tada Eliziejus pasikvietė Gehazį. "Pakviesk vaiko motiną!" - tarė jis.

Jai Jėsus, Eliziejus tarė: "Štai, paimek savo sūnų!" 32-36 eilutės.

Yra senovinis posakis, kuris dažnai kartojamas: "Kol yra gyvenimas, tol yra viltis." Tačiau šis apribojimas netaikomas Dievui, nes, remiantis Jo pažadais ir Jo žodyje pateiktais įrodymais, visiems mirusiems yra viltis. Tiesa, Elijo ir Eliziejaus dienomis dar nebuvo atėjęs laikas visuotiniam mirusiųjų atstatymui. Tai dar turi būti padaryta per tai, ką apaštalas Petras apibūdino kaip "visų dalykų atstatymo laikus". (Apd 3, 20 ir 21). Tie du berniukai, kuriuos senovės Dievo pranašai sugrąžino į gyvenimą, vėlesniais metais vėl grįžo į mirtį, tačiau būsimojo atkūrimo laiku taip nebus. Tuomet Dievo tikslas bus, kad visi mirusieji būtų prikelti iš numirusių ir jiems būtų suteikta galimybė gyventi amžinai. Jono 5, 28-29; Romiečiams 5, 18-19

Naujajame Testamente

Per Jėzaus tarnystę kiti buvo pažadinti iš mirties miego. Cituojame pasakojimą apie Naino miesto jaunuolį, kuris buvo sugrąžintas į gyvenimą: "Jam artėjant prie kaimo vartų, išėjo laidotuvių procesija. Miręs jaunuolis buvo vienintelis našlės sūnus, o su ja buvo susirinkusi didelė minia žmonių iš kaimo. Kai Viešpats ją pamatė, Jo širdis perplyšo iš gailesčio.

"Neliūdėk!" - tarė Jis. Tada Jis priėjo prie karsto ir palietė jį, ir nešėjai sustojo. "Jaunuoli, - tarė Jis, - sakau tau, kelkis". Tuomet miręs berniukas atsisėdo ir pradėjo kalbėti! Jėzus gražino jį motinai". Luko 7, 12-15

Buvo ir sinagogos valdytojo dukters atvejis. Ji mirė, "žmonės verkė ir aimanavo", bet Jėzus tarė: "Neverkite, ji nemirė, bet miega. Bet minia iš Jo juokėsi, nes visi žinojo, kad ji mirė. Tuomet Jėzus paėmė ją už rankos ir garsiu balsu tarė: "Mano vaike, kelkis!" Ji atsikėlė. Ir tą akimirką jos gyvybė (graikiškai - kvėpavimas) sugrįžo, ir ji tuoj pat atsistojo! Tada Jėzus liepė duoti jai valgyti. Jos tėvai buvo priblokšti, bet Jėzus primygtinai reikalavo, kad jie niekam nesakytų, kas atsitiko." Lk 8, 52-56

Lozorius Taip pat

Taip pat turime klasikinį Lozorius, Mortos ir Marijos brolio, atvejį. Ši maža Betanijos šeima buvo ypatingi Jėzaus draugai. Lozorius sunkiai susirgo tuo metu, kai Jėzus vykdė savo tarnystę vietovėje, kurioje krikštijo Jonas Krikštytojas, šiek tiek nutolusioje nuo Betanijos. (Jn 10, 40). Seserys pasiuntė pas Jėzų pasiuntinius, kad šie praneštų apie brolio ligą, tačiau Jėzus kelias dienas nieko nedarė. Tada Jis paaiškino savo mokiniams: "Lozorius liga nesibaigs mirtimi. Ne, tai atsitiko

Dievo garbei, kad Dievo Sūnus iš to gautų šlovę".
Jono 11,4

Jėzus, žinoma, žinojo, kad Lozorius pasiduos ligai ir užmigs mirties patale. Kai Lozorius mirė, Jėzus pasakė mokiniams: "Mūsų draugas Lozorius miega, bet aš einu, kad pažadinčiau jį iš miego." (11 eilutė). Mokiniai nesuprato Jėzaus pareiškimo prasmės, manydami, kad Jis nori pasakyti, jog Lozorius tiesiog ramiai ilsisi miegodamas; tada Jis jiems aiškiai pasakė: "Lozorius mirė. Ir dėl jūsų džiaugiuosi, kad manęs ten nebuvo, nes dabar jūs tikrai patikėsite. Ateikite, eikime jo pažiūrėti". 14 ir 15 eilutės

Lozorius iš tiesų buvo miręs, ir kalbėdamas apie jį Jėzus naudojo miegą kaip mirties simbolį. Iš miego pabundama, ir Jėzus žinojo, kad visas miręs žmonijos pasaulis Dievo nustatytu laiku bus pažadintas iš mirties miego. Mokytojas grįžo į Betaniją ir Mortos bei Marijos namus. Jį pamačiusi Marta tarė: "Viešpatie, jei tik Tu būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar žinau, kad Dievas duos tau viską, ko tik prašysi". (Jn 11, 21-22). Taip Marta parodė savo tikėjimą, kad Jėzus būtų galėjęs išgydyti jos brolių, jei būtų atvykęs anksčiau, bet dar daugiau - tai rodė jos tikėjimą, kad Jėzus dabar gali grąžinti jam gyvybę.

Jėzus ketino tai padaryti. Jis tarė Mortai: "Tavo brolis prisikels", o ji atsakė: "Taip, jis prisikels, kai prisikels visi, paskutiniąją dieną". (23 ir 24 eilutės). Marta mokėsi Jėzaus mokymo ir, be abejo, taip pat Senojo Testamento Raštų, kuriuose išdėstyta prisikėlimo viltis. Ji tikėjo pažadėtuju pabudimu iš mirties miego, kuris turėjo įvykti dieviška galia paskutiniuju didžiojo Dievo atpirkimo ir atkūrimo plano laikotarpiu - Kristumi, pranašystėse vadinamu "paskutiniąją dieną". (Iz 2, 2; 25, 6-9). Iš tikrųjų ši "diena" truks tūkstantį metų, ir joje visas miręs žmonijos pasaulis bus sugrąžintas į gyvenimą. 2 Petro 3, 8; Apreiškimo 20, 4. 6

Jėzus Mortai atsakė: "Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas". (Jono 11, 25). Tai reiškia, kad Jėzus buvo tas, kurį prisikėlimo metu dangiškasis Tėvas panaudos gyvybei atkurti. Jėzus atidavė savo žmogiškąją gyvybę kaip išpirką už Adomą ir jo giminę, ir dėl to Jam buvo suteikta valdžia ir galia pažadinti visus, kurie miega mirtyje. (1 Timotiejui 2, 5 ir 6; Mato 28, 18). Tuo metu Jis pažadino Lozorių iš mirties miego, parodydamas, kas bus įvykdyta paskutiniame Dievo plano amžiuje visiems, kurie miega mirtimi. Lozorius buvo miręs kelias dienas ir jo kūnas buvo pradėjęs irti. Jo pažadinimas buvo ryškus pavyzdys, kad dieviškajai galiai nėra jokio skirtumo, ar žmogus buvo miręs kelias akimirkas,

keturias dienas, ar tūkstančius metų; gyvybę teikianti galia To, kuris yra "prisikėlimas ir gyvenimas", nugalės jį atstatant.

Kristus - pirmieji vaisiai

Iki šiol minėjome keletą Biblijoje paminėtų atvejų, susijusių su tam tikrų žmonių pažadinimu iš mirties miego. Jie nebuvo prikelti pilnaja šio žodžio prasme, bet tik laikinai sugrąžinti į dalinį gyvenimą. Nors šie atvejai mums daro įspūdį, kad dieviškoji galia gali prikelti mirusiuosius, tačiau tik po Jėzaus prisikėlimo pirmą kartą matome visišką, pilną ir amžiną prikėlimą iš numirusių.

Jėzaus prisikėlime turime tai, ką apaštalas Paulius vadina "pirmaisiais prisikėlimo vaisiais". Paulius rašė: "Bet iš tikrųjų Kristus buvo prikeltas iš numirusių. Jis yra pirmasis iš didelio visų mirusiųjų derliaus". Prie to Paulius priduria: "Taigi matote, kaip mirtis atėjo į pasaulį per žmogų, taip dabar per kitą žmogų prasidėjo prisikėlimas iš numirusių. Kaip visi miršta, nes visi priklausome Adomui, taip kiekvienas, priklausantis Kristui, gaus naują gyvenimą". (1 Korintiečiams 15, 20-22). Tai reiškia, kad visiems bus suteikta galimybė, remiantis paklusnumu, visiškai ir pilnai atkurti tobulą žmogiškąjį gyvenimą.

Kai Jėzus buvo prikeltas iš numirusių, jis buvo išaukštintas į dangiškuosius namus ir dieviškąją prigimtį. Apie tai Paulius kalba Laiške efeziečiams 4, 8. "Įžengęs į aukštybes, tu paėmei daugybę belaisvių, gavai dovanų iš žmonių". Šioje eilutėje daroma nuoroda į Psalmių 68, 18 eilutę: "Įžengęs į aukštybes, tu paėmei daug belaisvių". Šie "daugybė belaisvių" yra vadinamieji "pomirtiniai vaisiai" po prisikėlimo, nes jis prilyginamas kalinių - šiuo atveju mirties kalinių - išlaisvinimui. Kokia tai daugybė belaisvių!

Prieš juos bus Jėzaus sekėjai, kurie Šventajame Rašte apibūdinami kaip "pirmųjų vaisių" klasė, nes jie bus susiję su Jėzumi laiminant likusią žmonijos pasaulio dalį. Jokūbas apie juos rašė: Jokūbas kalbėjo apie tai: "Savo valia jis mus pagimdė tiesos žodžiu, kad būtume tarsi pirmieji Jo kūrinii vaisiai". (Jok 1, 18). Apreiškėjas apie juos kalba kaip apie ateinančius per "pirmąjį prisikėlimą" ir kad jie gyvens ir viešpataus su Kristumi tūkstantį metų. (Apreiškimo 20, 4 ir 6). Taigi šie yra pirmieji, kuriuos Jėzus išvedė iš mirties kalėjimo. Jie, kaip ir Jis, iškeliami į dangiškuosius namus, į šlovę, garbę ir nemirtingumą. Romiečiams 2,7

Princai žemėje

Kita mirties belaisvių grupė, kurią Jėzus išves prisikėlimo metu, yra tie, kurie Psalmių 45:16 vadinami ištikimaisiais senovės tėvais. Jie taps "kunigaikščiais visoje žemėje". Vienuoliktame Laiško hebrajams skyriuje apaštalas daugelį jų mini vardais ir pasakoja apie jų ištikimybę išbandymų metu. Jis aiškina, kad jie kentėjo kančias dėl Viešpaties, kad "gautų geresnį prisikėlimą". Hebrajams 11,35

Mums pranešama, kad jie gavo patikinimą, jog dėl savo didelio tikėjimo yra malonūs Dievui, o tai reiškia, kad yra verti "geresnio prisikėlimo". Tai bus momentinis žmogaus gyvenimo prikėlimas iki tobulumo, ir kaip tobuli žmonės jie bus matomi dieviškojo Kristaus žemiškieji atstovai mesijinėje karalystėje. (Žyd 11, 39-40). Pranašas Izaijas mus informuoja, kad tuo metu Jokūbas vėl išvys savo vaikus ir jo veidas nebebals nuo senatvės. Izaijo 29, 22-23

Dar viena mirties belaisvių grupė, kurią į laisvę ir gyvenimą išves didysis gyvybės atkūrėjas, bus Apreiškėjas vadina "didele minia". Apie juos skaitome: "Tai tie, kurie išėjo iš didžiojo suspaudimo; jie išskalbė savo drabužius ir išbalino juos Avinėlio krauju. Todėl jie yra Dievo sosto akivaizdoje ir

tarnauja Jam dieną ir naktį Jo šventykloje, o Sėdintysis soste priglaudžia juos savo buvimu". Apreiškimo 7:9, 14-15

Reikėtų pažymėti, kad ši didžiosios minios klasė nesėdės su Viešpačiu "soste", kaip pirmieji vaisiai, ištikimi Jėzaus pėdos sekėjai, bet bus "priešais" sostą ir tarnaus Dievui dieną ir naktį Jo šventykloje. Mes nežinome, koks bus jų tarnystės Mesijo karalystėje pobūdis, tačiau kad ir koks jis būtų, pirmiausia būtina, kad jie būtų prikelti iš numirusių.

Bendrasis prisikėlimas

Paskutinė mirties belaisvių grupė, kuri bus išvesta iš kapo, bus didžiulis likusios žmonijos, kuri kada nors gyveno, kūnas. Šiai grupei priklauso tie, kurie mirė netikėdami, iš dalies tikėdami, nusikaltėliai, išdidūs ir savanaudžiai, vaikai ir milijonai milijonų žmonių, kurie mirė nesuprasdami pagrindinių Biblijos mokymo pagrindų. Jiems priklausys ir tie, kurie, nors ir teigė tikintys Jėzų, dažniausiai tik iš lūpų į lūpas, bet šiame gyvenime nenorėjo visiškai atsiduoti Dievui ir pasiaukoti.

Daugelyje kitų vertimų teigiama, kad šie žmonės išeis iš mirties "į teismo prisikėlimą". (Jono 5:29). Tai reiškia, kad kai ši mirties belaisvių grupė bus išlaisvinta iš mirties miego, jie bus atvesti į teismą,

arba teismą, kaip minima graikiškame tekste, nes pagal Dievo planą mesijinė karalystė ir pažadėtoji tūkstančio metų teismo diena vyksta vienu metu. Tai bus ta "diena", apie kurią kalbėjo apaštalas Paulius, kai Viešpats teisingai teis pasaulį. Apaštalų darbų 17, 31

Izaijo 26:9 sakoma, kad kai Viešpaties teismai pasklis po žemę, pasaulio gyventojai išmoks teisumo. Psalmininkas apie tai kalbėjo kaip apie Viešpatį, teisiantį žmones savo tiesa. Koks tai bus laimingas metas: "Tegul džiūgauja dangus, tegul džiūgauja žemė, tegul skamba jūra ir visa, kas joje. Tegul džiūgauja laukai ir visa, kas juose; tegul iš džiaugsmo gieda visi miško medžiai. Tegul visa kūrinija džiūgauja Viešpaties akivaizdoje, nes jis ateina, jis ateina teisti žemės. Jis teisingai teis pasaulį ir tautas savo ištikimybe" Ps 96, 11-13.

Išpirktųjų sugrįžimas

Jėzus atidavė save kaip "išpirką" už visą žmoniją. (1 Timotiejui 2, 5-6). Būtent tai leidžia Jam išvesti mirties belaisvius. Izaijas rašė apie laimingąjį laiką, kai žmonijos pasaulis bus išvestas iš nelaisvės. Jis sakė: "VIEŠPATIES išpirktieji sugrįš, ... su giesmėmis ir amžinu džiaugsmu ant galvų; jie įgis džiaugsmą ir

linksmybę, o liūdesys ir atodūsiai pasitrauks". Izaijo 35,10

Senajame Testamente hebrajiškas žodis "*šeolas*", o Naujajame Testamente - graikiškas žodis "*hades*", Biblijoje vartojami didžiuliam kalėjimui, mirties miegui, į kurį patenka visi žmonės, kai miršta, įvardyti. Apreiškimo 1, 18 Jėzus kalba apie tai, kad Jis buvo miręs, t. y. mirė už pasaulio nuodėmės, o dabar yra gyvas ir turi "pragaro ("*hades*") ir mirties raktus". Čia vėlgi mintis apie mirusiųjų išlaisvinimą iš nelaisvės, nes Jėzus, atėjus laikui, pasinaudoja tais raktais, kad atrakintų ir plačiai atvertų nelaisvės vartus, kad pažadintų ir išlaisvintų mirties kalinius.

Kai visi bus išlaisvinti, o tie, kurie verti amžinojo gyvenimo, įrodys savo ištikimybę dieviškiesiems teisingumo principams ir bus atkurti iki visiško žmogiškojo tobulumo, tada bus tiesa, kad "mirties nebebus", kaip pažymėta mūsų įžanginėje Rašto ištraukoje. "Ankstesni dalykai (praeis)", ir paskutiniai mirties belaisviai bus išlaisvinti ir sugrąžinti į visišką laisvę kaip žemiškieji Dievo sūnūs. Apreiškimo 21, 4-7

Tokia yra visa Jėzaus Kristaus, kuris buvo pirmas vaisius tų, kurie užmigo mirtimi, prisikėlimo prasmė. Nors 2025 m. pasaulis vis dar skendi chaose ir tamsoje, džiaugsminga nauja žmonijos išlaisvinimo

iš mirties diena artėja, taip, kaip rodo laiko ženklai,
yra labai arti. Džiaukimės šia šlovinga perspektyva!